

εσπλοι οί μοχθοῦντες δι' αὐτὴν νὰ μὴ ἦται πολλῶν ἀκόμη ἐπαίων ἄξιοι ;

Αἱ ἐξετάσεις αὐτοῦ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐκπαιδευτικοῦ εὐχαρίστησιν τοὺς πάντας, τὸ ὅποιον μαλοῦντι χριστιανιστάτον, ἔδειξε καλὰς προόδους. Τὸ το διδιδει ἰκανὰ ἐγγεγραμμένα διὰ τὸ μέλλον. Συγχίρομεν τὸν Κ. Κουϊμτζέλην ἐκ ψυχῆς, καὶ τὸν εὐχόμεθα προόδους καλῆτέρας ἐλπίζοντες, πολλὰ ἐξ αὐτοῦ χίρις εἰς τὴν ἄοκνον ἐπιμελείαν του. Προσέχω, θέλομεν δημοσιεύσει τὰ ὄνόματα τῶν ἀριστευσάντων μαθητῶν.

N. K.

Ο

ΒΑΛΜΙΕΡΟΣ.

Θεὸν της ἐντάμωσα τὸν δυστυχῆ Βαλμιέρον. Δὲν ἠδυνήθην νὰ ἀντισταθῶ εἰς τὸ αἰσθήμα τὸ ὅποιον με ἐνίκησε. Γνωρίζω ὅτι προσέκρουσα εἰς τὴ χρέος μου, πλὴν με ἐφάνη τόσον δυστυχῆς! Τοῦ ἐφανέρωσα ὅλα ὅσα ἔπρεπε νὰ μὴ τοῦ εἶπω ποτέ. Τὸν ὑπεσεθῆν μάλιστα ὅτι ἠθελα ἐλθεῖ νὰ σὲ παρακαλέσω διὰ νὰ με δώσης τὴν συγκατάνευσίν σου...

— Νὰ γίνης σύζυγος τοῦ Βαλμιέρου; τὴν δὲ κόψεν ὁ θεὸς της μετὰ μανίας. Εἶμαι ἱκανός, μὰ τὴν ἀλήθειαν, νὰ σοῦ σηκώσω τὴν ζωὴν. Ἡ ἀνεψία μου νὰ γίνῃ σύζυγος ἀνθρώπου ὁ ὅποιος ἔχει τοιαύτην κηλίδα;

— Καὶ τί εἶναι λοιπὸν αὐτὴ ἡ τιμὴ, ἂν ὁ Βαλμιέρος τὴν ἔχασεν; Ὀχι! θεῖέ μου, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ γίνης φονεὺς μου! Ἡ λύπη μου, ἡ ἀπελπισία μου θέλου τελειώσει τὰς ἡμέρας μου. Ὁ ἔρωσ μου εἶναι τόσον σφιδρός... καὶ ἐγὼ ἄλλον τρόπον δὲν βλέπω διὰ νὰ ἐκδικήσω ἕνα τίμιον ἄθλοπον ἀπὸ τὰς ἀδικίας τῆς εθλίας του μοίρας... Ἄ! Βέβαια δὲν θελεῖ βασιτάσει τὴν δυστυχίαν του!

Καὶ πεσούσα εἰς τὰ γόνατα τοῦ Θεοῦ της, τὰ ἠγκάλισσε καὶ τὰ κατέβρεχε μετὰ τὰ δάκρυά της.

Ἀναγγέλλουσιν ὅτι ἔρχεται ὁ Βαλμιέρος. Ἡ θέσις τῆς Ἐλεονώρας τὸν ἔδειξε τὴν ἀντίστασιν τοῦ Θεοῦ της: ἔθεν καὶ ἀποταθῆς πρὸς αὐτὸν,

— Μὴ νομίζης, Κυρία, ὅτι ἦλθα νὰ καταχρασθῶ τὴν γενναϊότητα τῆς ἀνεψιάς σου. Ὀχι! Δὲν εἶμαι τόσον ἀναίσθητος. Ἦλθα μόνον νὰ τῆς ὁμολογήσω τὴν μεγάλην εὐγνωμοσύνην μου. Ναί! Κυρία, γνόρισε ὅτι αἰσθάνομαι τὴν φυσικὴν σου καλοκαγαθίαν, καὶ σὲ εὐχαριστῶ ἐκ καρδίας διὰ ταύτην σου τὴν πρὸς ἐμέ συμπαθειαν. Ἐξέυρεις δὲ καὶ πόσον ἀγαπῶ τὴν κυρίαν Λωρμεσάν, ἀλλ' ἡ ὑπόληψις τὴν ὅποιαν συνέλαβα διὰ σέ; εἶναι ἴσως ἴση με αὐτὸν τὸν πολλὰ τυφλὸν ἔρωτά μου, καὶ τὴν ὑπόληψιν ταύτην θέλω διατηρῆσαι πάντοτε εἰς τὴν καρδίαν μου, χωρὶς ὅμως νὰ καταδεχθῶ νὰ ὠφεληθῶ ἀπὸ τὰ εὐγενῆ ταῦτα αἰσθήματά σου καὶ ἠθελα ἴσθαι μάλιστα τέρας τῆς φύσεως ἂν σὲ ἔλαμνα τὴν ἀδι-

κίαν νὰ συνδέσω τὴν τύχην σου μετὰ τὴν ἰδικὴν μου. Ἐγὼ πρέπει νὰ μείνω ἀπομονωμένος εἰς ταύτην τὴν γῆν. Ὁ κόσμος ὅλος με ἀπέρριψεν, ἐφόθεσε με λυπηρὰν φωνήν, ἐνῶ ἐγὼ εἰς τὴν ἄλλο δὲν ἔλαμνα εἰμὴ νὰ προσπαθῶ ν' ἀπολαύσω τὴν εὐνοίαν πάντων. Μὴ φοβῆσαι λοιπὸν, κυρία, νὰ ζητήσω τὴν χεῖρα τῆς ἀνεψιάς σου, ἐνῶ μάλιστα βλέπω ὅτι εἶσαι καὶ χωρὶς τὴν γνώμην σου.... Ἰγίαινε, κυρία, καὶ ἔσο βεβαια ὅτι ποτὲ δὲν θέλω λησμονῆσαι τὰς χάριτας, τὰς ἀρετὰς, τὴν ἰραϊκὴν γενναϊοφυσίαν τῆς θελακτικῆς Ἐλεονώρας...

Ὁ νέος ἀπῆλθε, κρύπτων τὴν ταραχὴν του. Ἡ Ἐλεονώρα ἀφῆθη εἰς τὴν ὑπερβολικὴν θλιψὴν της, ἥτις καὶ ἐπιτύχασεν ἐπὶ μᾶλλον ὅτε ἔλαθεν ὅτι ὁ Βαλμιέρος ἔγινεν ἄφαντος ἀπὸ τὴν Αὐρηλίαν. Ἐπесе δ' εἰς δεινὴν μελαγχολίαν, ἥτις καὶ τὴν ἔφερεν εἰς τὰς πύλας τοῦ ἀσίδου, καὶ ἀνέζησε διὰ νὰ ὑπάγῃ νὰ ἐνταφιασθῆ εἰς ἕν μοναστήριον. Ἄλλο δὲ δὲν βλέπει πλέον ἔμπροσθεν της εἰμὴ τὸν Θεὸν εἰς τὸν ὅποιον καὶ προσφέρει τὰ δάκρυά της. Ὡς δὲ διὰ τὸν θεὸν της, οὔτε στιγμὴν ἤθελε νὰ τὸν ἰδῆ πλησίον της. Ἐκεῖνος ὅμως τῆς ἔλαμνε συγχὰς ἐπισκέψεις, καὶ ἀνέβαλλε πάντοτε τὴν στιγμὴν τὴν ὅποιαν ἐπεσῆθαι ἡ Ἐλεονώρα νὰ κλεισθῆ διὰ παντὸς εἰς τὸ μοναστήριον.

Ἡ Βενετία ἥτις, κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους, ἦτο τοσοῦτον ἰσχυρὰ ὥστε ἠδύνατο νὰ συγκαταριθμῆται μετὰ λαμπρότερα βασιλεία τῆς Εὐρώπης, ἐπέσυρε τὴν ἀγανάκτησιν τοῦ Λουδοβίκου ΙΒ'. Ὁ γενναῖος οὗτος βασιλεὺς εἶχε φέρει τὸν πόλεμον ἐντὸς τῆς ὑπερηφάνου ταύτης δημοκρατίας. Ἡ μάχη τῆς Ἀγναδελῆς ἔσται ψεν ὅλας τὰς πολεμικάς του ἐπιχειρήσεις, διότι εἰς αὐτὴν διεκρίθη ὅχι μόνον ὡς μέγας στρατηγὸς ἀλλὰ καὶ ὡς στρατιώτης. Οἱ Αὐλικὸι παρίστων εἰς τὸν βασιλεῖα τοὺς κινδύνους εἰς τοὺς ὁποίους ἡ ἀνδρεία τὸν ἐξέθετε, καὶ τὸν παρεκάλουν νὰ μὴ ἔχη τοσαύτην ὀρμήν. « Δὲν εἶναι τίποτε, » ἀπεκρίνετο ὁ Λουδοβίκος, « ὅσοι φοβούνται, ἐμποροῦν νὰ εἰθωσιν ὀπισθὲν μου. » Αἱ ἀνησυχίαι ὅμως τῶν Αὐλικῶν δὲν ἦσαν ἀνευβάσεως. Πολλοὶ ἐκ τῶν ἐχθρῶν εἶχον ὡς μόνον σκοπόντων τὸ ἄστονον τοῦ βασιλέως, καὶ εἰς ἕκ τῶν λογιζομένων, πλησίον αὐτοῦ ἐλθῶν, ἠταιμάζετο νὰ σῶν κατ' αὐτοῦ τὸ ὄπλον του. Ἐν τούτοις δ' ἀγνωρίστως τις διασχιζει τὸ στρατεύμα, ὁρμᾷ κατὰ τοῦ ἀνθρώπου τούτου καὶ τὸν ἐξαπλόνει νεκρὸν κατὰ γῆς. Ὁ Λουδοβίκος παρετήρησε τὴν ἀνδραγαθίαν ταύτην καὶ κινούμενος ἀπὸ εὐγνωμοσύνης, ἐφώνησε μεγαλοφώνως, ζητῶν χάριν διὰ τὸν σωτήρα του, ὁ ὅποιος ἦτον ἠδὴ γεμῆτος πληγῶν. Προσφέρει δὲ καὶ μεγάλην ἐξαγίρην δι' αὐτόν. Ὁ Ἀλβιανός, εἰς ἕκ τῶν ἀξιοματικῶν τοῦ ἐχθρικοῦ στρατεύματος, στέλλει τὸν ἀγνωρίστον μόλις πνέοντα, εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ βασιλέως. Δὲν εἶχε δὲ κἀνὲν παράσημον διὰ τοῦ ὁποίου νὰ ἐννοήσωσιν εἰς ποῖον τάγμα ἀνήκεν. Αἱ ὀλίγαι λέξεις αἰτίνες τὸν διέφυγον ἦσαν « Μεγαλειότατε! Ποσον πρέπει νὰ σὲ εὐγνωμονῶ, διότι μέλλω νὰ ἀποθάνω εἰς τοὺς πόδας τοῦ βασιλέως μου. » Καὶ παρουσθὸς ἐκόπη ἡ φωνὴ του, καὶ τὸ αἷμα ἔρρεε κρουνηδὸν ἀπὸ τὰς πληγὰς του. Ὁ φύσει εὐαίσθητος καὶ ἀγαθὸς οὗτος Μονάρχης, διατάσσει εὐθὺς νὰ ἀφῆσσι τὸν πληγωμένον εἰς τὴν

βασιλικήν σκηνήν, καὶ νὰ λάβωσι τὴν μεγαλύτεραν φροντίδα δι' αὐτὸν, ὡς νὰ ἦτον αὐτὸς ὁ ἴδιος. Οἱ πρῶτοι τοῦ στρατεύματος χειροῦργοι παρηγγέλησαν νὰ τὸν κυττάζωσι.

Μετὰ μεγάλην του χαρὰν ὁ Λουδοβίκος ἐπληροφόρηθη διὰ αἱ πληγαὶ τοῦ ἀγνωρίστου ἦσαν μὲν ἐπικίνδυναι, ἀλλ' ὄχι θανατηφόροι· ἀνυπόμονοι δὲ νὰ μᾶλλον ἦτον αὐτὸς εἰς τὸν ὁποῖον ἐγχεώσται τὴν ζωὴν του, ὁ ἄττεται τῶν πρώτων στιγμῶν κατὰ τὰς ὁποίας ὁ ἀγνωρίστος ἦτο καλλίτερον, διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν περιέργειάν του.

— Ἡ Μεγαλειότης σου, εἶπεν ὁ Βαλμιέρος, ζητεῖ πράγματα ἀνάξια τῆς προσοχῆς σου. Εἶμαι ὑπὸ χρέος σου εἶμαι Γάλλος, καὶ ἐξεπλήρωσα τὸ χρέος μου, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ ἀνταμιέφθην μεγάλως, ἐπειδὴ εὐπρεστῆθαι νὰ μὲ τιμῆσῃς τόσον πολὺ δι' αὐτὸ τὸ ὁποῖον καθίς ἤθελε πράξῃν, ἂν ἐβλεπε τὸν βασιλέα του εἰς τοιοῦτον κίνδυνον. Εὐχαριστήσου, Μεγαλειότατε, εἰς αὐτὰ τὰ ὀλίγα. Ἡ ζωὴ μου εἶναι ὅλως διόλου ἀσήμαντος!

Καὶ ἐξήρξε βυθὸν στεναγμῶν.

Ὁ Λουδοβίκος κινούμενος ἐτι μᾶλλον εἰς περιέργειαν, τὸν ζητεῖ λεπτομερεστέρως πληροφορίας.

— Σὲ ὑπακούω, Μεγαλειότατε, ἐπειδὴ βλέπω ὅτι καταδέχεσαι νὰ δεῖξῃς τότην συμπόθειαν εἰς τοιοῦτον ἄθλιον ὄν.... Ὀνομάζομαι Βαλμιέρος· ἐβαδίζω ὑπὸ τῆν σημαίαν σου ὡς ἀξιωματικὸς, καὶ συνεριζόμενῃ μετὰ τῶν συστρατιωτῶν μου νὰ τοὺς ὑπερτερῆσω κατὰ τὸν ζῆλον καὶ τὴν πρὸς τὴν Μεγαλειότητά σου ἀφοσίωσίν μου· ἡ γέννησίς μου ὄμως.... ἐξηκολούθησεν ὁ Βαλμιέρος βραυστενάζων, ἡ γέννησίς μου εἶναι παράνομος. Το ἔμαθον, καὶ ἤρχισαν νὰ μὲ καταφρονῶσιν. Ἦτον ἀνάγκη νὰ ἀποσυρθῶ ἀπὸ τὸ τάγμα μου, καὶ νὰ βυθισθῶ εἰς τὸ σκότος... Εἰς τὴν ἐσχάτην κατχυτήσας ἀμηχανίαν, βδελυσσόμενος τὴν κοινωνίαν ἧτις ἐφάνετο εἶναι μὲ ἀπεδίωκεν ἀπὸ τὸν κόλπον τῆς, καὶ μὴ δυνάμενος ὄμως νὰ πνίξω τὰ πρὸς τὰ ὄπλα, καὶ τὴν ἐκδούλευσίν σου πάθος μου, ἠκολούθησα, Μεγαλειότατε, ὡς ἐβελοντῆς, τὰ στρατεύματά σου, ἐλπίζων ὅτι θέλω εἶναι κἂν εἰς τὸν θάνατόν μου ἀκτίνα δόξης τὴν ὁποίαν μὲ ἀπηνήχθησαν εἰς τὴν νεότητά μου.

— Ὄχι! Δὲν ἀπυθνήσκεις, διέκοψεν ὁ βασιλεὺς μετὰ συγκινήσεως· θέλεις ζῆσαι, ἀνδρείε μου νέε, διὰ νὰ λάβῃς τὴν ἀνήκουσάν σοι ἀνταμοιβήν. Οἱ γονεῖς σου σὲ ἀπέβριψαν; Ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας λοιπὸν θέλει σὲ εἶσθαι ἀντὶ πατρός.

Ὁ Βαλμιέρος, μάλιστ' ἠδυνήθη νὰ σηκωθῆ, διὰ νὰ πέσῃ εἰς τοὺς πόδας τοῦ Λουδοβίκου, τοὺς ὁποίους καὶ κατέβραχε μετὰ δάκρυά του.

— Σήκω, ἐπανέλαβεν ὁ ἡγεμὼν· σὲ ἀνψῶ εἰς βαθμὸν στρατηγῶν.

— Μεγαλειότατε! Ἄξιός τοιαύτης τιμῆς δὲν εἶμαι. Μίαν μόνην χάριν τολμῶ νὰ σὲ ζητήσω, νὰ μὲ συγχωρήσῃς νὰ σὲ ὑπηρετῶ χωρὶς κἀνένα τίτλον, καὶ ἐπεθύμουν, ἂν ὁ θεὸς μὲ ἄφινε νὰ ζήσω, νὰ κατασχῶ τὴν βαρβαρότητα καὶ τὴν ἀδικίαν των, πρῶτων ἐργα ἀξία τῆς εὐμενοῦ; ὑποδοχῆς σου.

— Καλὰ, φίλε μου· συγκατανεύω δι' ὀλίγον καιρὸν

εἰς τὴν ἐπιθυμίαν σου. Εἰς τὸ ἐξῆς λοιπὸν νὰ φέρῃς τὸ ὄνομα *Στρατιώτης τοῦ Βασιλέως*, καὶ μὴ τακτικὸν μισθὸν χιλίων φράγκων.

Ἡ ταχύπτερος φάμη ἔφερεν εὐθὺς εἰς τὴν Αὐρηλίαν τὸ ἔνδοξον τοῦτο συμβεβηκὸς τοῦ Βαλμιέρου. Ἡ Ἐλεονώρα ἐγένετο ὡς παράφορος ἐκ τῆς χαρᾶς τῆς ὅτι τὸ ἤκουσεν, — Ἡ καρδία μου, ἔλεγε καθ' ἑαυτήν, δὲν ἐλανθάσθη εἰς τὴν ἐκλογὴν τῆς. Ἡ δὲ κυρία Λωρμεσάν, μ' ὄλον ὅτι πικρῶτε ἤγάπα ἐμμανῶς τὸν Βαλμιέρον, ἐκρυσπε τὰ αἰσθήματά τῆς, ὑποχωροῦσα εἰς τὴν κοινὴν γνώμην. Οὐδ' αὐτὴ τοῦ ἡγεμῶνος ἡ εὐνοια, εὐδ' αὐτὸ τὸ ὄνομα *Στρατιώτης τοῦ Βασιλέως* δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξαλείψωσι τὴν φρικώδη κηλίδαν ἧτις ἦτο προσκεκολλημένη εἰς τὴν νένησίν του. Καὶ τὴν σκληρὰν ταίτην ἀληθειαν ἐγνώριζε καὶ ὁ ἴδιος Βαλμιέρος, καὶ ἠσθάνετο μὲ ἀπικρίας πόσῃ ἡδονῇ ἤθελον δοκιμάζει νὰ μὴ τὸν ἐγκρίνωσιν ἄξιον, οὕτως εἶπεν, τῶν εὐεργεσιῶν τῆς ὁποίας ἀπίλανε ἀπὸ τὴν αὐλήν. Καὶ μ' ὄλα ταῦτα συνέλαβε τὸν σκοπὸν νὰ ἀντιπλαίση μόνος μὲ τὸ γενικὸν τοῦτο αἴσθημα, καὶ νὰ προσπαθῆσῃ μετὰ πᾶν εἶδος ἀγαθοεργίας τε καὶ γενναιοφυχίας νὰ καταδαμάσῃ τὴν ἀπάθρητον πρόληψιν, νὰ καθημερεύσῃ τέλος πάντων τίγρεις τὰς ὁποίας καθίστων ἀγριωτέρως τὰ φῶτα τοῦ ὀρθοῦ λόγου καὶ τῶν τεχνῶν εἰς τὰ ὁποῖα ἐσεμύοντο. Καὶ ὁ μὲν Βαλμιέρος ἐπέμενεν εἰς τὸν σκοπὸν τοῦ τοῦτον· ἀλλ' ἂν τς εἰσέδουεν ἐντὸς τῆς ψυχῆς του, ἤθελεν ἰδεῖν πόσον καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος, καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος ἦτον ὑποδεδουλωμένος εἰς τὴν τροχῶδη ταύτην πρόληψιν, καὶ πόσον ἐσφιγγε τὴν καρδίαν του! Τί εἶναι λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος; Δὲν τὸν ἀρκεῖ μόνη ἡ συνειδήσις τῆς ἀληθείας, καὶ διὰ νὰ τιμᾶται, διὰ νὰ χαίρῃ ὑπόληψιν, διὰ νὰ ζῇ τέλος πάντων εὐχάριστος, ἔχει χρεῖαν τῆς γνώμης τῶν ἄλλων, ἧτις καὶ πολλὰκις εἶναι ἐσφαλμένη καὶ ἀπάνθρωπος;

Ἐν τούτοις δ' ὁ Βαλμιέρος ἀπεφάσισε νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸ πρῶτόν του ἄσυλον, εἴτε ἀπὸ τὸν πρὸς τὴν κυρίαν Λωρμεσάν ἐρωτᾶ τοῦ κινούμενος, εἴτε καὶ διότι δὲν τὸν ἀπύρεσκε νὰ φανῆ μετὰ λῆψιν τινὰ εἰς τὴν πόλιν ταύτην εἰς τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐξουθενθῆ ἀπὸ τὴν γενικὴν καταφράνησιν. Ἦτον ἀδύνατον νὰ μὴ τὸν ὑποδεχθῶσι κολῶς. Τὸ ὄνομα μάλιστ' *στρατιώτης τοῦ βασιλέως* εἶχεν ἰκανὴν σημαντικότητα. Πάντοτε ὄμως ἦτον ὁ Βαλμιέρος, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε γονεῖς, καὶ δὲν ἔλειπε νὰ κάμνῃ τὰ ἐπὶ τούτῳ παράπονά του ὅταν εὐρίσκετο μετὰ τῆς Ἐλεονώρας, τὴν ὁποίαν καὶ ἡ ἐπιστροφή του εἶχεν ἐμποδίσει νὰ λάβῃ τὸ μοναχικὸν σχῆμα. Ὁ Βαλμιέρος τὸν ἔκκαμνε συχνὰς ἐπισκέψεις, καὶ ἐπροσπάθει εἰς τὴν συναναστροφὴν αὐτῆς νὰ εὐρίσκη τὴν παρηγορίαν του.

— Ναι, Κυρία, τῶρα, τὴν ἔλεγε μίαν ἡμέραν, εἶμαι πλέον ἄξιός ἐλέους παρὰ πρότερον. Φαίνομαι μὲν ὅτι δεικνύω τάσην σταθερότητα, ἀλλ' ὅταν συλλογίζομαι τὴν γέννησίν μου, ὅταν συλλογίζομαι ὅτι δὲν ἔχω γονεῖς, ὅτι εἶμαι τὸ ὄνειδος τῶν ἀνθρώπων, χάνω ὅλην τὴν ἡδύτητα τῶν εὐεργεσιῶν τοῦ βασιλέως. Μετ' ἐπρόσφερες τὴν γεῖρά σου, κυρία· πλὴν καὶ εἰς τὸν θρόνον νὰ μὲ ἐκάθισον, δὲν ἤθελον τὴν δεχθῆ ἐνῶ στερεῶμαι τῶν πλεονεκτημάτων τὰ ὁποῖα χαίρει καὶ ὁ ἔσχατος τῶν ἀνθρώπων. Καὶ ἐβυθίσθη εἰς βραβεῖς διαλογισμούς.

— Ἄν λοιπὸν σὺ δὲν γίνῃς σύζυγός μου, ἀπεκρίθη ἡ

Ἐλεονώρα, καὶ κάνεις ἄλλος δὲν θέλει εἶσθαι. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀπόφασίς μου, καὶ τὴν ἐφανέρωσα καὶ εἰς τὸν θεῖόν μου. Τώρα ἴσως δὲν μὲ μελεῖ τόσον πολὺ, ὅσον εἰς τὴν ἀρχὴν ὅτε ἦσο δυστυχῆς καὶ ἠδυνάμην νὰ σὲ γίνω κατὰ τι χρήσιμος....

Πτωχὴ τις ἠκολούθει τὸν Βαλμιέρον πανταχοῦ, καὶ εἰς τοὺς δρόμους, καὶ εἰς τοὺς περιπάτους. Μ' ὅλον ὅτι δ' ἡ γυνὴ αὕτη ἦτο πάμπτωχος, ὑπῆρχε τι ὅμως εἰς αὐτὴν ἐκ τοῦ ὁποίου ἐφαίνετο ὅτι δὲν ἦτο γεννημένη δι' αὐτὴν τὴν κατάστασιν. Ὅλα τις δὲ τὰ βλέμματα ἀπετεινόnton εἰς τὸν Βαλμιέρον, καὶ πολλάκις τὴν ἤκουον νὰ ἀναστενάξῃ. Τὰ ὀμμάτιά της ἦσαν πάντοτε πλήρη δακρύων. Ὁ νέος τὴν παρετήρησε, καὶ εἶχε μάλιστα διαγείρει καὶ συμπάθειαν πρὸς αὐτόν.

Μίαν δὲ τῶν ἡμερῶν μόλις ὁ Βαλμιέρος εἶχεν ὑπάγειν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ ἡ γυνὴ αὕτη εὐθὺς φαίνεται πλησίον του. Δὲν ἔπαυε δὲ νὰ τὸν κυττάξῃ ἀσκαρδαμυκτῆ, καὶ νὰ στενάξῃ βαθίως. Προχωρεῖ δ' ἔτι μάλλον ὡς νὰ ἤθελε νὰ τὸν λαλήσῃ ἀκολουθῶς δὲ χαμηλῶς νὰ τὴν κεφαλὴν, καὶ κλαίει. Τέλος δὲ ῥηξασα γοερὰν κραυγὴν, ἔπεσε λειπεθυμημένη. Ὁ Βαλμιέρος τρέχει παρευθὺς, καὶ ζητεῖ νὰ τὴν βοηθήσῃ. Ἄπαν ὅμως τὸ περιεστῶς πλήθος ἐδείκνυε μεγίστην πρὸς αὐτὴν ἀδιαφορίαν.—Τί; Κάνεις δὲν ἐρχεται νὰ μὲ βοηθήσῃ, ἐφώνασεν ὁ νέος, νὰ τὴν φέρωμεν εἰς τὸν ἑαυτὸν τις; καὶ μόνος ἐγὼ κῦσπλαγγνίσθην τὴν κατάστασιν της; Προσπάθει δὲ μὲ πάντα τρόπον νὰ τὴν ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν ζωὴν.—Τί κάμνεις, κύριε, τὸν λέγει εἰς ἐκ τῶν παρόντων, ἐξεύρεις ποία εἶναι αὐτὴ ἡ γυνή; Ὅλοι τὸ λέγουσιν ὅτι εἶναι σύζυγος κακοῦργου τινὸς ὁ ὁποῖος κατεδικάσθη εἰς τὸν θάνατον.

— Καὶ νὰ ἦτον ἀκόμη ἡ σύζυγος τοῦ πλέον ἐνόχου πάντων, ἐπανελάθειν ὁ Βαλμιέρος μετ' ἀγαπαικτῆσεως, πρέπει νὰ τὴν ἀφήσητε νὰ ἀποθάνῃ; πρέπει αὐτὴ νὰ παιδεύῃ, δια τὸ ἔγκλημα τοῦ ἀνδρὸς της; .. βάρβαροι! Νὰ, ἀκόμη καὶ ἄλλη ἀδικία σας, καὶ ἄλλη σκληρότης σας! Πολλὰ καλὰ! Ἀποσυρθεὶτε εἰς, παραίνατε, καὶ ἐγὼ μόνος μου φροντίζω δι' αὐτὴν.

Καὶ εὐθὺς λαθῶν τὴν δυστυχὴ ταύτην εἰς τὸς ἀγκάλας του, τὴν μεταφέρει εἰς τὸν οἶκον τὸν ὁποῖον τοῦ ἐδείξαν. Φθάσας δ' ἐκεῖ ὁ Βαλμιέρος, μανθάνει ὅτι ἡ γυνὴ αὕτη ἐκατοῖκει εἰς τὸ πέμπτον πάτωμα, εἰς σεσαθρωμένον τι δωμάτιον. Ἀναβαίνει μὲ τὸ φορτίοντου. Ἡ ἐσχάτη ἀπορία προσβάλλει τὰ ὀμμάτια του· ἀλλὰ καὶ μεγίστη καθαρσιότης ὑπῆρχεν ἐν αὐτῷ. Ἡ γυνὴ αὕτη ἀνοίγει τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ ἐπανατίπτει εἰς τὸν κόλπον τοῦ Βαλμιέρου, σφιγγουσα αὐτὸν εἰς τὰς ἀγκάλας της. Λόγοι διακεκομμένοι τέλος πάντων τὴν ἐξέφυγον.

— Κύριε.... εἶναι ἀληθὲς; σὺ εἶσαι! σὺ εἶσαι! Τὶ κολωσύνη!

— Ἐπάναθες εἰς τὴν ζωὴν, κυρία! Δὲν τὸ στοχάζομαι διόλου ἀρετὴν νὰ ἦμαι εὐαίσθητος. Γνωρίζω κάλλιστα τί σημαίνει ἡ λέξις δυστυχία, καὶ ἔμαθα ἤδη πόσον πρέπει νὰ συμπάσχω τοὺς ἄλλους! Ἐξεύρω πόσον ἡ πρόληψις εἶναι ἀπάνθρωπος!

— Ἄ! κύριε.... ἂν οἱ δυστυχεῖς σὲ κινῶσιν εἰς οἶκτον, κάνεις ποτὲ, κάνεις δὲν ἔχει περισσώτερον εἰς τοῦτο δι-

κίωμα ἀπὸ ἐμέ. Νὰ ἤξευρες πόσον εἶμαι ἀξιολύπητος!

Καὶ ἔρρεον κοουνήδον τὰ δάκρυα ἀπὸ τὰ ὀμμάτια τῆς γυναικὸς ταύτης.

— Δὲν σὲ κρύπτω, ἐπρόσθεσε, πόσον ἀναγκαῖον μὲ εἶναι νὰ σὲ κυττάξω, πόσῃν παρηγορίαν εὐρίσκω εἰς σέ... Ναι, εἶναι ἀληθέςτατον ὅτι ὁ σύζυγός μου...

Καὶ οἱ στεναγμοὶ διέκοψαν τὴν φωνὴν της.

— Ἄς ἀπομακρύνωμεν τώρα τὰ βλέμματα μας ἀπὸ τὴν εἰκόνα ταύτην, τὴν διέκοψεν ὁ Βαλμιέρος, ἐμπορεῖ ὁ σύζυγός σου νὰ ἦτιν ἔνοχος· εἶναι ὅμως ἀδικία, εἶναι ἔγκλημα κατὰ τῆς φύσεως, νὰ ἐπιπέσῃ καὶ εἰς σὲ τὸ ὄνειδος τὸ ὁποῖον ἀνήκει μόνον εἰς τὸ ἔνοχον. Ἄλλ' οἶμοι! Καὶ δὲν εἶσαι μόνη σὺ τὸ θῦμα τῆς ἀλόγου προλήψεως! Πόσον καὶ ἐγὼ δὲν πάχω ἐξ αἰτίας αὐτῆς!... Οἱ γονεῖς μου...

— Ἄ! Φυλάξου καλὰ νὰ μὴ καταγορήσῃς τοὺς γονεῖς σου. Ἴσως ἦσαν ἠναγκασμένοι... πιστευσέ με, κύριε, ὅτι μίαν μῆτηρ πρέπει νὰ ἔχῃ πολὺ ἰσχυροὺς λόγους... Ἄ! Πόσον φρικτὴ εἶναι ἡ θέσις μου.

— Ἀξιοσέβαστος γύναι! Ἐπαναπαύσου εἰς τὸν ζήλον μου, εἰς τὰς φροντίδας μου, καὶ θέλω προσπαθήσει νὰ σὲ ἀνακουφίσω ἀπὸ τὰς δυστυχίας σου.

— Ἄ! Θεέ μου! Τι σκληρὸν πρᾶγμα εἶναι νὰ ἀγωνίζηται τις νὰ κρύπτῃ τὰ αἰσθήματα τῆς καρδίας του! Δὲν μὲ εἶναι λοιπὸν συγχωρημένοι...

Ἐν τούτοις δὲ πολλοὶ γείτονας εἰσελθόντες ἐν τῷ δωματίῳ τῆς γυναικὸς ταύτης, τὴν ἐμποδίζουσι νὰ ἐξκολουθήσῃ πλειότερον. Ὁ Βαλμιέρος τὴν ὑπόσχεται ὅτι θέλει εἰλθεῖ μετ' ὀλίγον. Ἐξέρχεται δ' ἔχων τὴν ψυχὴν ἐπιφορτισμένην ἀφ' ὅσα ἶδε καὶ ἤκουσε. Διακηρύσσεται ὑπερασπιστὴς τοῦ ἀθλήτου τούτου ὄντος, καὶ φανερά ὁμολογεῖ ὅτι θέλουσιν ἐπισύρει τὸν θυμὸν του οἱ ἀνόητοι αἵτινες ἐτίλμων ἀκόμη νὰ τὴν κατηγορήσωσιν ὡς ἔνοχον διὰ τὰ σφάλματα τοῦ ἀνδρὸς της....

ΤΑ ΕΠΤΑ ΘΕΑΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ.

ΠΥΡΑΜΙΔΕΣ ΤΗΣ ΑΙΓΥΠΤΟΥ

Ἐκ τούτων διασώζονται τινὲς ἐπι ἀκέραιοι, ἐν ᾧ ὅλι σκεδὸν αἱ ἄλλαι Ἀρχαιοτήτες τοῦ Κόσμου κατηδαφίσθησαν ἐκ θεωριῶν. Θεωροῦνται δ' ἤδη τρεῖς πλησίον τῆς πόλεως Καῦρου, ὅπου ἦτο τὸ πρῶτον ἡ Μέμφις, δώδεκα μίλια μακρὰν τοῦ Νείλου. Παρὰ ταῖς κώμας Σιγάρ καὶ Δασοῦρ σώζονται ἐπι 22. Παρὰ δὲ τῆς κωμοπόλεως Γιτζε 6. Ἐξ ὧν δὲ μία εἶναι ἡ ἀξιολογώτερα καὶ ἡ μεγίστη, ἐπεὶδὴ ἔχει ὕψος 400 ποδῶν ἀγγλικῶν. Το 827 ἀπὸ Χριστοῦ ὁ Καλίφης Μωάμεθ νομίζων ὅτι εἰς αὐτὴν εὐρίσκειτο θησαυρὸς, ἐπρόσταξε νὰ τὴν ἀνοίξωσι, καὶ τοιοῦτοτρόπως ἀνεκλύφθησαν ἐσωθεν κοιμητήρια βασιλέων, καὶ εἰσοδος ὑπόγειος φανερὰ καὶ ἀγνωρίστος. Ὅθεν καὶ αἱ λοιπαὶ ἄλλαι νομίζονται νεκροταφεῖα τῶν παλαιῶν Βασιλέων τῆς Αἰγύ-